

Sygn. akt II CSK 327/21

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa G. M-K.
przeciwko M. K. i R. B.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 lutego 2021 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanych kwotę 3060 (trzy tysiące sześćdziesiąt 00/100) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada naturze skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania

sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powódka G.M-K. powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, wskazując, że oczywistość „naruszeń Sądu odwoławczego” jest widoczna *prima facie*, a zaskarżone orzeczenie zostało wydane bez uwzględnienia całokształtu okoliczności mających wpływ na wynik postępowania, w oparciu o wybiórcze argumenty. Wskazała również, że należałoby rozważyć, czy w sprawie nie zachodzi istotne zagadnienie prawne, dotyczące stosowania przez sądy powszechne pozaustawowych, doktrynalnych kryteriów w ramach tzw. kontratypów.

W judykaturze Sądu Najwyższego wskazywano wielokrotnie, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika skarga *prima facie* zasługuje na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, dotyczyć konkretnych przepisów prawa i być dostrzegalne w sposób oczywisty, na pierwszy rzut oka (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156, i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18, niepubl.).

Lakoniczna treść wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalała w tym kontekście przyjąć, by skarga kasacyjna była uzasadniona, a tym bardziej, by była ona zasadna w stopniu oczywistym. We wniosku nie sformułowano żadnych rzeczowych jurydycznych argumentów, które odnosiłyby się

do skonkretyzowanych ocen prawnych wyrażonych przez Sąd Apelacyjny i mogłyby wskazywać na wadliwość zaskarżonego wyroku. Szereg twierdzeń przywołanych w skardze zmierzało ponadto w istocie do prezentacji alternatywnej wizji stanu faktycznego, zgodnej z przekonaniami skarżącej, lecz kolidującej z ustaleniami Sądów *meriti*, na co nie ma miejsca w postępowaniu kasacyjnym. Postępowanie to, jak wielokrotnie wskazywano w judykaturze, służy wyłącznie kontroli legalności zaskarżonego orzeczenia przy jednoczesnym związaniu jego podstawą faktyczną (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Ubocznie należało zwrócić uwagę, że posługiwanie się w skardze kasacyjnej zaczerpniętymi z języka potocznego i nacechowanymi emocjonalnie określeniami mającymi charakteryzować postępowanie strony przeciwnej nie wzmacnia warstwy argumentacyjnej skargi – przeciwnie może odbierać jej siłę przekonywania i osłabiać jej procesową skuteczność.

W skardze nie wykazano również, aby w okolicznościach sprawy występowało zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., co wymagałoby sformułowania konkretnego problemu prawnego, uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter, wskazania argumentów, w miarę potrzeby z odwołaniem się do poglądów orzecznictwa i literatury, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen, a także konkurujących kierunków interpretacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, niepubl., z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, niepubl., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.). We wniosku nie podjęto próby zadośćuczynienia wskazanym wymaganiom.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 i art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

ke